

Schiller Institut

*si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

Glass-Steagall vil gøre en ende på Wall Street, City og London og, endelig, det Britiske Imperium, og hermed faren for krig; Et nyt paradigme med den Ny Silkevej, for genopbygning af hele verden!

*International LaRouchePAC fredags-webcast,
8. januar, 2016, dansk udskrift.*

Matthew Ogden: Godaften. Det er den 8. januar, 2016. Jeg er Matthew Ogden, og dette er vores ugentlige liveudsendelse fra larouchepac.com.

Med mig i studiet i dag har jeg Jeffrey Steinberg fra *Executive Intelligence Review (EIR)* og Megan Beets fra LaRouchePAC Videnskabsteam, og vi tre vil i aftenens løb fremlægge resultatet af en diskussion, som vi havde for et par timer siden med fr. Helga Zepp-LaRouche, og ligeledes diskussioner i løbet af de foregående dage med hr. Lyndon LaRouche.

Vi begynder aftenens udsendelse med at læse det indkomne spørgsmål fra institutionelt hold, der drejer sig om Puerto Ricos betalingsstandsning i mandags af gæld til en værdi af næsten 40 mio. dollar, og spørgsmålet lyder:

»Hr. LaRouche, den 4. januar gik Puerto Rico i betalingsstandsning med en betaling på 37 mio. dollar i gæld, som Puerto Ricos myndigheder til finansiering af infrastruktur skyldte til obligationsindehavere, samt yderligere 1,4 mio. dollar, som skyldtes af det Statslige Finansieringsselskab. Alejandro Garcia Padilla, Puerto Ricos guvernør, forsvarede betalingsstandsningen efter bedste evne i mandags, under en optræden på CNBC, hvor han sagde, at det var ganske enkelt; vi har ikke pengene til betalingen. Den manglende betaling ændrer ikke Puerto Ricos underliggende, økonomiske vanskeligheder, selvom det kunne give stødet til en indsats i Kongressen for at finde måder til at hjælpe øen på. Puerto Rico har haft vanskeligheder med kommunale obligationer til mere end 72 mia. dollar; finans-embedsmænd i regeringen har i de seneste måneder flyttet penge rundt fra en afdeling til en

anden i en desperat triage-indsats for at betale de regninger, der hastede mest, ved at skubbe andre til side.

Vores spørgsmål er: Hvad vil De råde hr. Alejandro Garcia Padilla, Puerto Ricos guvernør, til at gøre for at hjælpe Puerto Ricos økonomi?»

Jeg vil bede Jeffrey Steinberg om at komme til talerstolen, og svaret på dette spørgsmål kræver selvfølgelig en langt bredere diskussion, som jeg er sikker på, Jeff vil skitsere.

Jeffrey Steinberg: Tak, Matt. Jeg tror, at man må starte ud fra den kendsgerning, at dette problem ikke er et puertoricansk problem. Hvis noget er sandt, så er det, at Puerto Rico grundlæggende set blev svindlet ind i den fantasi, der blev bygget op, nemlig, at Puerto Rico på en eller anden måde kunne blive den næste, store kasino-økonomi i Caribien, og Kongressen og Wall Streets gribefonde var med i det her lige fra begyndelsen og opmuntrede grundlæggende set Puerto Rico til at optage enorme mængder af gæld, der var knyttet til en total fantasi, der aldrig ville blive til virkelighed. Så man må i realiteten begynde ud fra et helt andet synspunkt.

Puerto Rico er en instans blandt mange, hvor det, der rent faktisk foregår, er den totale disintegration, fra toppen og ned, af det britiske finanssystem, og i aften vil jeg gå i dybden med en klar definition af, hvad vi mener med dette britiske system.

I slutningen af december advarede Lyndon LaRouche om, og forudså, at, så snart markederne åbnede, så snart Washington kom tilbage til hverdagen igen efter den 1. januar, så ville vi omgående stå over for en krise af voldsomt omvæltende karakter. Dette vil omfatte både en finansiel nedsmeltning, centreret i det transatlantiske område, som reflekterer den kendsgerning, at hele syste-

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Michelle Rasmussen; Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Institutets arbejde:
Medlemskab: 1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

met er håbløst bankerot og nu grundlæggende set går ind i en accelereret disintegrationsfase, og at som resultat af hele systemets bankerot, så ville Asien, om end det blev berørt, blive berørt sekundært; at sammenbruddets epicenter ville være Europa, USA og resten af det transatlantiske område, og det ville være denne faktor, der ville være drivkraften bag faren for et udbrud af generel krig, en krig, der meget hurtigt kunne blive til en atomkrig, der involverede USA, Rusland, Kina og andre NATO-lande.

Fremprovokeringen kommer fra de vestlige magter, hovedsageligt fra USA og andre allierede NATO-lande; men motivet for denne fremprovokering er, at hele det britiske system er ved at bryde sammen.

Det, der var signifikant for den 1. januar 2016, er den kendsgerning, at, i hele den Europæiske Union trådte bail-in-politikken omgående i kraft i praksis. Bail-in har med vedtagelsen af Dodd/Frank-loven været lov i USA siden 2010, men den første, konkrete implementering af en bail-in – hvilket vil sige, at man plyndrer aktie- og obligationsindehavere og bankindskydere (kontohavere, både for virksomheder og private, *-red.*) i alle banker, der kommer i økonomiske vanskeligheder. Eftersom der ikke eksisterer nogen storbank i hele det transatlantiske område, der på papiret ikke allerede er bankerot, med en massiv beholdning af gæld, der ikke bliver betalt, og med massive beholdninger af derivatkontrakter for milliarder af dollar, bogstavelig talt, hvilket betyder, at den involverede gearing i disse transaktioner er fuldstændig skyhøj. Og nu bliver bogstavelig talt alle store finansinstitutioner i det transatlantiske område underkastet bail-in; i bogstavelig forstand plyndret.

Hvad er så resultatet af dette?

Normalt – og dette har været gældende i de seneste mange år – udgør kommercielle obligationer, inklusive bankobligationer, i den første uge af januar måned i gennemsnit omkring 14 mia. euro i Europa, i denne første uge efter nytår. Men gæt engang; i år blev der i løbet af denne uge ikke investeret én eneste euro i køb af obligationer. Nogle af de største finansinstitutioner i Europa – som f.eks. Banco Santander i Spanien, som er en del af Interalpha-gruppen af banker, der er udbredt over hele Europa; Royal Bank of Scotland; Banco de Espirito Santo, som grundlæggende set ramte bunden for to år siden og blev reddet af statens indgriben (bail-out); ingen af disse banker har kunnet sælge nye aktier eller obligationer, fordi alle folk stiler mod udgangen, i betragtning af den kendsgerning, at deres midler, under bail-in-proceduren, kan blive beslaglagt som en del af en bankomstrukturering.

Kendsgerningen er imidlertid, at, selv hvis man tog hver en hvid, som indskydere havde investeret i alle de store banker i det transatlantiske område, og selv, hvis man beslaglagde alle aktie- og obligationsindehaveres aktiver i disse banker, ville man end ikke komme i nærheden af at dække selv en fraktion af den gæld, der er blevet opbygget. Så hele den plan, der ligger til grund for bail-in og bail-out, er en total svindel. Og situationen i

finanssystemet i dag er langt værre end den var tilbage i 2008 og umiddelbart derefter.

Det system, vi har med at gøre, i særdeleshed i det transatlantiske område, er 100 % britisk. Der var et finanssystem, der blev etableret på initiativ af præsident Franklin Roosevelt kort før hans død; for Roosevelt forstod meget klart, at briterne i Versailles, ved slutningen af Første Verdenskrig, havde gennemtvunget et system med krigsskadeerstatning og udplyndring, der gjorde en genoptagelse af verdenskrig bogstavelig talt uundgåeligt. Så Roosevelts koncept var meget anderledes. Under Bretton Woods-systemet, som han etablerede i 1944, var der principper, der blev fremlagt for at skabe finansiel stabilitet; og under programmer som Marshallplanen og andre investeringsprogrammer parallelt med det, man gjorde i Europa, blev gjort i Japan af general Douglas MacArthur. Ved hjælp af disse fremgangsmåder kunne en bestemt form for økonomisk genrejsning, som man kalder det tyske og japanske økonomiske mirakel, finde sted; det var en delvis arv efter det, Franklin Roosevelt skabte. Og modellen var naturligvis en genoplivning af det Amerikanske System, som Roosevelt gennemførte her i USA at regne fra de første 100 dage af sit præsidentskab, der begyndte i marts 1933.¹ I løbet af disse første 100 dage etablerede Roosevelt Glass/Steagall-loven, som totalt brød Depressionens »for-store-til-at-lade-gå-ned-banker«; og han etablerede en total brandmur, der adskilte kommerciel bankvirksomhed fra investeringsaktivitet og forsikringsaktivitet. Denne lov forblev i kraft fra 1933 og frem til 1999; og i løbet af disse 66 år havde vi intet, der blot tilnærmelsesvis nærmede sig det, vi så i 2008, og det, som vi vil få at se, på en langt større skala, i de umiddelbart forestående dage og uger.

Det skete så det, at briterne – da de kom ud af krigen – var totalt helliget nedlæggelsen af Roosevelts Bretton Woods-system, samt enhver anden rest af FDR-politikken. Og det tog lang tid rent faktisk at opbygge evnen til at omstøde disse Roosevelt-programmer. I begyndelsen af 1960'erne, under Harold Wilsons regering i Storbritannien, var det briterne, der brød systemet med en fast vekselkurs knyttet til guldprisen, der var hjertet af Bretton Woods-arrangementet. Med andre ord, så var suveræne nationalstaters valuta ikke råvarer, man kunne spekulere i og handle med på futures-markederne. Så under dette faste vekselkurs-system var der ingen mangel på kredit; der var en enorm mængde af reelle anlægsinvesteringer; Europa blev genopbygget, og Japan blev genopbygget. Der var et koreansk økonomisk mirakel, der fandt sted med begyndelse i tiden efter Koreakrigen, i Sydkorea, i 1950'erne og '60'erne og fremefter. Så dette Roosevelt-system begyndte så at blive afmonteret, på initiativ af briterne, fra og med Harold Wilson-perioden. Kort tid efter begyndte briterne at spekulere i guld og

¹ Se: »Glass-Steagall 1933: Franklin Roosevelts 100-dages program; Med han egne ord«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=7330> (*-red.*)

brød rent faktisk fastkurssystemet. George Schulz, Paul Volcker og Henry Kissinger overtalte præsident Nixon til formelt at afslutte Bretton Woods ved også at tage dollaren af systemet med tilknytning til guldprisen, som havde været etableret. Med andre ord, så blev valutaer afstemt ved årets slutning baseret på en anerkendt, fast guldpris.

Briterne har systematisk været i gang med at borthugge og ødelægge hele arven efter Franklin Roosevelt-systemet. Tilbage i 1971, den 15. august 1971, skrev Lyndon LaRouche en nu berømt artikel i avisen Ny Solidaritet, hvor han sagde: »Nixon trak stikket ud for Bretton Woods. Vi vil nu gå ind i en periode med langvarigt vægt på spekulation, hvor der kommer et angreb på virkelige anlægsinvesteringer; og vi vil opdage, at vi går ind i en periode med en genoplivning af Schachts økonomiske politik, hvor liberale institutioner som IMF og Verdensbanken ville blive instrumenter for den samme politik med udplyndring, med folkemord til følge, som var tilknyttet Hitlers finansminister Hjalmar Schacht, og med Den internationale Betalingsbanks (BIS) politik.« Så dette store brud fandt sted; denne oprindelige, afgørende ødelæggelse af strukturerne i Franklin Roosevelts Amerikanske System.²

Med start i begyndelsen af 1980'erne, faktisk med Margaret Thatchers ankomst til magten i London, begyndte den næste fase i denne proces. Og i den periode, der begyndte i 1983, indgik Thatcher en aftale med Londons aktiemarked, der blev kendt som Big Bang; de britiske finansinstitutioner blev totalt afreguleret. Og pludselig fik banker over hele verden at vide, at hvis I ønsker helt at gå ind i kasinoøkonomien, så åbn en butik i City of London.

På nøjagtig samme tidspunkt fandt flere andre udviklinger sted, som yderligere reflekterede fremstødet mod en total, britisk dominans over det transatlantiske område (den vestlige verdens) finanssystem; og ligeledes, gennem forlængelse, over dette områdes politik og militærprogrammer. I 1984, samtidig med Big Bang, indledte den fremmeste britiske institution i USA, omdrejningspunktet for britisk forræderi på Wall Street, JP Morgan, et program, der havde til formål at bryde Glass/Steagall-systemet for beskyttelse af bankerne i USA op. I 1985 udgav JP Morgan den berømte rapport ved navn »Rethinking Glass-Steagall« (Glass-Steagall genovervejet), der ledte efter smuthuller, der kunne udnyttes. Formanden for denne indsatsgruppe hos JP Morgan var Alan Greenspan; hovedforfatteren af denne rapport for JP Morgan var William Dudley, der fortsatte til Goldman Sachs, og som nu er præsident for New York Federal Reserve Bank (New Yorks centralbank). Men denne undersøgelsesrapport trådte fuldt ud i kraft flere år senere, da Alan Greenspan blev formand for Federal Reserve; og han omsatte i praksis den totale udhuling af de mure for bankopdeling, der eksisterede under Glass-Steagall,

² Se Video med Lyndon LaRouche: Det Amerikanske Økonomiske System, kort forklaring, (dansk udskrift): <http://schillerinstitut.dk/si/?p=8133> (-red.)

frem til et punkt i midten af 1990'erne, hvor Glass-Steagall *de facto* i vid udstrækning var blevet undermineret. Og nu var scenen sat for, at Wall Street kunne hælde 300 mio. dollar i lommerne på kongresmedlemmer og i lobbyoperationer for at få ophævelsen af Glass-Steagall i 1999.

Man havde selvfølgelig den britiske kampagne for en rigsretssag imod præsident Clinton, der skabte den svækkelse, så alt dette kunne ske. Og fra 1999 og fremefter, med vedtagelsen af Gramm-Leach-Bliley-loven, og med udhulingen af Glass/Steagall-loven, har vi i stadigt stigende tempo haft kurs direkte mod et totalt sammenbrud af realøkonomien, og et sammenbrud af enhver form for kontrol over denne massive hasardspilsboble, som er blevet den parasit, der dræber alt, der stadig er i live, i det transatlantiske område.

Inden for samme tidsramme – tilbage igen i 1985 – hvor [den britiske premierminister] Margaret Thatcher fik vedtaget »Big Bang«; hvor folk som [daværende formand for USA's Federal Reserve, USA's centralbank] Alan Greenspan og William Dudley i JP Morgan præsenterede strategien for at tage livet af de sidste rester af de større af Franklin Roosevelts bankreguleringsprogrammer. Der var briterne, der arbejdede sammen med Prins Bandar bin Sultan, der på det tidspunkt var saudisk ambassadør til USA, om at lancere det bindende partnerskab mellem London og Riyadh, under al Yamamah-byttehandelens betingelser: olie for våben.

I realiteten var Saudi Arabien en skabelse af det Britiske Imperium helt fra begyndelsen. Det var britiske agenter, som [Thomas Edward Lawrence] »Lawrence of Arabia«, der smedede alliancen mellem Huset Saud og Saudi Arabiens, Mekkas og Medinas Wahhabi-præsteskab.³ Og på denne baggrund har vi haft det Saudiske Kongedømme, på trods af indsatsen fra Franklin Roosevelt, der i februar 1945 mødtes med den oprindelige Kong ibn Saud. Men Saudi Arabien har i det store og hele været en britisk ejet enhed lige siden.

Men i 1985 blev dette arrangement, gennem al Yamamah-aftalen, der skabte den største, kendte, hemmelige pengesfond, knyttet sammen med promoveringen af jihadistisk terrorisme. Det begyndte med de arabiske legioner i det afghanske Mujaheddin, der hurtigt transformeredes til at blive al-Qaeda, og som vi i dag ser i udbredelsen af jihadistiske terrororganisationer. For ikke at tale om den kendsgerning, at disse jihadistiske netværk uvægerligt figurerer som en del af Storbritanniens største, kriminelle operation, nemlig den globale narkotikahandel, der fungerer gennem de store offshore-banker og bankerne i City of London.

Økonomien i dag, især i det transatlantiske område, er således en økonomi, der er rent britisk. Alle tendenser

³ Se *EIR*-artikel (dansk): »Den islamiske Renæssance var en dialog mellem civilisationer«, Appendiks: Wahhabisme og Ash'arisme, af Hussein Askary, leder af LaRouche-bevægelsen i Sverige, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=10743> (-red.)

hen imod modstand er brudt sammen. Der har været folk som [finansminister Wolfgang] Schäuble i Tyskland – et bredt udvalg af folk i alle de europæiske lande. I de sidste 15 år har USA været en koloni af det Britiske Imperium, under to successive præsidenter: George W. Bush og Barack Obama. Se på rollelisten over de personer, der har domineret finanspolitikken og den monetære politik i USA siden Bush blev præsident i 2001. Se på de Bush-neokonservatives og Obamas »humanitære« intervensionsfolks krigspolitik. Det er alt sammen rent britisk.

Der har været to strategier, som det Britiske Imperium har forfulgt med det formål at gennemføre deres program, der, som den royale gemal Prins Philip gentagne gange har sagt, er centreret omkring en massiv befolkningsreduktion, der bogstavelig talt skal udslutte 80 % af den menneskelige race.

Så hvad har vi haft? Briterne har brugt deres evne til at kontrollere deres skakbrik i det Hvide Hus, Barack Obama, til at smede en konflikt med Rusland og med Kina, som vi nu ser komme sammen i et punkt, hvor der er fare for en atomkrig.

Hvad har briterne netop gjort med deres skakbrik i Saudi Arabien, gennem henrettelsen af den shiamuslimske præst [sheik Nimr al-Nimr]? De har præsteret startskuddet til en proces, hvor det er briternes plan at lancere en permanent Hundredårskrig inden for hele den islamske verden, der vil sætte sunnier op imod shi'iter, sætte arabere op imod persere. Hele ideen er ikke at tage parti for den ene eller anden side. Ideen er en massiv grad af »styret kaos«, hvor det eneste mål, som briterne er interesseret i, er målet for antal døde.

Vi har altså krigsprovokationer i Mellemøsten, i området ved den Persiske Golf, der direkte krydser briternes fremstød, gennem Obama, for at skabe en hård konflikt med Rusland, der kunne føre til atomkrig. Vi havde hr. LaRouches rapport tilbage fra november 2011, da den libyske leder Moammar Gaddafi ikke alene blev væltet, men myrdet efter konsensus mellem [den britiske premierminister] David Cameron, Barack Obama og [dåværende præsident Nicolas] Sarkozy i Frankrig. De vidste, hvor han var; de kunne have fanget ham og sat ham for en domstol, eller hvad de nu ville. Men i stedet besluttede de, »Han må elimineres. Vi må optrappe fremstødet for en konfrontation med Rusland og Kina.«

Faktisk har det britiske parlament netop i den forgangne uge, efter at have siddet på det i årevis, frigivet udskrifter af en samtale mellem [tidligere britiske premierminister] Tony Blair og Moammar Gaddafi, der fandt sted i februar 2011, og hvor Gaddafi rent ud fik at vide af Blair, at han var færdig og ville blive væltet. Og Gaddafi sagde, »Dette er en alvorlig fejltagelse, for der er jihadistiske netværk i det østlige Libyen, centreret omkring Benghazi, og som har planer om at etablere et kalifat. Dette er jihadistiske netværk; de er udvækster af al-Qaeda; de er infiltreret i hele Nordafrika; og deres ultimative mål vil være Europa, der vil blive løbet over ende af terrorisme, hvis I går frem med denne plan.« Gaddafi havde ret. Han betalte for det med sit liv. Og nu ser vi

netop dette scenario udspille sig. Ikke, fordi briterne ignorerede det, men fordi det var deres hensigt, det var deres politik.

På samme måde har [pensionerede] general Michael Flynn, tidligere chef for DIA [Defense Intelligence Agency; Forsvarets Efterretningstjeneste], sagt, at præsident Obama gentagne gange blev advaret om, at USA var ved at gå i seng med al-Qaeda og andre jihadistiske netværk, som var over hele det østlige Libyen og kanaliserede våben til lignende jihadistiske netværk i Syrien og i andre dele af Mellemøsten. Det blev ikke ignoreret af uvidenhed; det blev med overlæg undertrykt, fordi det var politikken, og politikken kom fra London.

Vi har altså en situation lige nu, hvor tingene, over hele planeten, befinder sig på den yderste rand. På et hvilket som helst tidspunkt – mandag morgen, f.eks. – kunne vi vågne og finde, at hele det europæiske banksystem er gået ind i et kaotisk kollaps, der omgående vil spilde over til USA. Der vil være en indvirkning på Asien, men samarbejdet mellem Kina, Rusland, Indien og andre lande, i det asiatiske Stillehavsområde og i det eurasiske område, vil tage af for virkningen. Og krisens epicenter vil således være det transatlantiske område. Og det er grunden til, at briterne vil gøre fremstød for en krigsprovokation, en »bluff«-konfrontation, med Rusland og Kina for at få dem til at kapitulere og udplyndre dem, for at holde deres eget ynkelige, døende imperium gående i endnu et par dage. Der er vi kommet til i de globale anliggender.

Der foregår andre ting, der klart blot tilsigter at sprede kaos overalt. Der er hændelserne, der fandt sted i Køln, Tyskland, nytårsaften, der nu udløser et bagslag, et fremmedfjendsk bagslag, imod flygtningene fra Afrika og Mellemøsten. Der er nordkoreanerne, der hævder netop at have prøvesprængt en brintbombe, der omgående har opstillet keglerne i hele det nordøstlige Asien, parat til en konfrontation. Jeg har talt med en nær kontakt i Seoul, Sydkorea, inden for de seneste 24 timer, og han sagde, »Hør, dette kommer ikke fra Kina. Kineserne er rasende over, hvad der foregår. Det kommer ikke fra Rusland. Det kommer ikke fra Sydkorea. Det kommer ikke fra Japan. Vi ved, at der er udefra kommende faktorer, der manipulerer denne proces, og det ser ud, som om det er til fordel for dette angloamerikanske apparat, der har lagt pres på Sydkorea, f.eks., for at blive involveret i et antiballistisk missilforsvarssystem (ABM), der ikke vil være rettet mod Nordkorea, men mod Kina.« Og de er stædigt imod at gøre dette, men de nordkoreanske begivenheder har kastet alt ud i kaos i hele denne del af verden, også.

Der er altså ikke det sted på Jorden, man kan se på, hvor man ikke ser, hvis man ved, hvordan man skal se og forstå, hvad der foregår, briternes hånd bag det.

Men der er løsninger. Sluttelig drejer løsningen sig om direkte at konfrontere den virkelighed, som udgøres af dette Britiske Imperium, og hvordan det fungerer. Der er tiltag, der kan gennemføres, som ville udslutte det Britiske Imperiums magt. Netop nu er der en international mobilisering for genindførelsen af Glass-Steagall.

Under det arrangement, som senator Bernie Sanders afholdt i New York i sidste uge, sagde han ganske klart, at Glass-Steagall omgående må vedtages, og det tiltrak enorm mediedækning over hele landet. En debat er blusset op igen i Europa, fordi politikken med bail-in, under EU's/EU-kommissionens regler, forbyder en genindførelse af forholdsregler i lighed med Glass-Steagall, som faktisk eksisterede tidligere i nogle europæiske lande.

Vi har altså en situation her, hvor, hvis man forstår, af hvad art, uhyret er, forstår af hvad art, fjenden er, så ved man, at, ved at eliminere det britiske finanssystems magt, der er baseret på hasardspil, ville dette system omgående blive knust. Wall Street ville falde i den tid, det tager hjertet at slå én gang, ved, at man ganske enkelt erklærer dem absolut bankerot og omgående vedtager en genindførelse af Glass-Steagall ved lov. Herefter kan man, ved at følge i sporene på Franklin Roosevelts model, gå tilbage til et system med statslig kredit. Man kan skabe jobs. Man kan bygge infrastruktur. Man kan genoplive videnskabelig forskning og udvikling. Man vil stå med en voldsom udfordring, for i de seneste 40 år har vi befundet os i en kulturel degeneration. Det går i realiteten tilbage til begyndelsen af det 20. århundrede, altså mere end 100 år med uafbrudt degeneration, med meget, meget få undtagelser.

Den kendsgerning, at vi havde den mest strålende periode med kreativitet inden for klassisk musik i det 19. århundrede, og pludselig, med begyndelsen af det 20. århundrede og begivenhederne omkring Første Verdenskrig, og alt, hvad der fulgte efter, blev klassisk kultur fuldstændig ødelagt.

Der er altså forholdsregler, der vil udslette det Britiske Imperium, med start i at bringe Wall Street til fald, og også ved at fjerne præsident Obama, der ikke er andet end en skakbrik for det Britiske Imperium. Han befinder sig nu i sin embedsperiodes sidste måneder. Set fra briternes synspunkt er han ligesom et stykke brugt toiletpapir. Det har ikke nogen lang levetid tilbage. Så han står for at blive smidt ud af selve de folk, der bragte ham til magten. Men lad os sørge for, at dette sker omgående, og at vi får genetableret den form for regering i Washington, der må bestå af de bedste folk fra både det Demokratiske og det Republikanske Parti.

Franklin Roosevelts regering inkluderede ledende demokrater og ledende republikanere. Lincolns regering inkluderede medlemmer af begge partier. Det er den slags ting, man gør, når man befinder sig i en nation i krise, og man ved, at man må trække på de bedste ressourcer og de bedste talenter, fordi man står over for en enorm genopbygningsproces.

Men hovedpunktet er, at det Britiske Imperium er fjenden, og der må være et dramatisk paradigmeskifte væk fra den britiske imperiepolitik dominans, der har ødelagt det transatlantiske område og står for bogstavelig talt at sætte hele huset i brand, hvis ikke der træffes nødforanstaltninger på dette tidspunkt.

Så, tilbage til tilfældet Puerto Rico: Det er indlysende, at, under et andet paradigme, under et post-britisk-

imperium, post-imperie-paradigme, hvor vi trækker på vores erfaringer med det Amerikanske System, kan vi gå tilbage til Hamilton, og vi kan med lethed fokusere på Franklin Roosevelt, der stod over for nogle af de samme problemer, på en mindre skala, som vi i dag står overfor. Under sådanne betingelser kan vi selvfølgelig afskrive denne cancerøse gæld fra Puerto Rico. Bare afskrive den. Så glem de 72 mia. dollar. Visk tavlen ren, for Wall Street vil ikke længere eksistere. City of London vil ikke længere eksistere. Og man udvikler således en kompetent og sund politik over for den puertoricanske befolkning og hen imod udviklingen af denne øs evner og ressourcer, i sammenhæng med en voksende og levende verdensøkonomi.

Det betyder, at USA, som den brochure, vi udgav i sidste uge, gør det klart, må tilslutte sig Verdenslandbroen.⁴ Muligheden for, at USA kan alliere sig med Kina, Rusland, Indien og de andre BRIKS-lande, ligger lige foran os, og det er substansen, i hvert fald fra et økonomisk og politisk standpunkt, i dette nye paradigme. Omset denne politik i praksis – og så er faren for krig forsvundet. Imperiepolitikken er væk, og vi har en helvedes lang periode foran os med genopbygning, men det vil være en lykkelig opgave.

⁴ Se: Dansk introduktion til brochuren, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=10998>